

LARTEN CREPSLEY EFSANESİ 4

DARREN SHAN

ÖLÜMÜNE
DOSTLAR

Katilin son dansı...

LARTEN CREPSLEY EFSANESİ: 4. KİTAP

ÖLÜMÜNE DOSTLAR

© 2014, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No:10/51
Alsancak-Konak/İZMİR
metin hakları © 2012, Darren Shan

İlk basım 2012 yılında, İngiltere’de *BROTHERS TO THE DEATH* adı ile
HarperCollins Publishers’ın bir bölümü olan HarperCollins Children’s
Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Darren Shan
Türkçeleştiren: Arif Cem Ünver
Kapak Tasarımı: Alsu Yalçıntaş
Editör: Burhanettin Düzçay

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2015 (2000 adet)

ISBN: 978-9944-69-986-0

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

DARREN SHAN

ÖLÜMÜNE DOSTLAR

 tudem

DARREN SHAN

Darren O'Shaughnessy,
2 Temmuz 1972'de, Londra'da doğdu.
Altı yaşındayken ailesiyle birlikte
İrlanda'ya taşındı ve hâlâ orada
yaşamaktadır.

Darren birkaç yıl Limerick'te,
bir televizyon şirketinde çalıştıktan sonra yazar olmaya karar
verdi. On dört yaşındayken ilk daktilosunu aldı. Birçok hikâye
ve çizgi roman yazdı. İlk başarısını on beş yaşındayken
katıldığı yarışmada, bir kara mizah eseriyle elde etti. İlk
romanını on yedi yaşındayken yazdı.

Günümüzde Shan'ın kitapları, 30 ülkede, 20'den fazla dile
çevrilmiştir.

1. KISIM

“Vampir sevenlerin başına gelecek olan budur!”

BİRİNCİ BÖLÜM

Paris'in parklarından birinde genç bir adam ile orta yaşlı bir kadın, küçük bir gölün çimenle kaplı kıyısında ele ele uzuyorlardı. Mırıldanarak sohbet ediyor, batmaya yüz tutmuş güneşten korunmak için büyük bir şemsiye kullanıyorlardı. O civardan geçenler onları bir anne ve oğlu sanabilirlerdi. Kan kırmızısı bir kıyafet giymiş turuncu saçlı beyefendinin yaşının, kadınınkinin iki katından daha fazla olabileceği kimse-
nin aklının ucundan geçmezdi herhalde.

“Seni öpersem insanlar ne düşünür?” diye sordu Larten.

Alicia kıkırdadı. “Skandal çıkar.” Geçen yıllar onun açısından çok şeyi değiştirmişti belki ama gülüşü hâlâ aynıydı.

“Skandallara bayılırım,” diyen Larten, Alicia'ya doğru eğildi.

“Yapma!” diyen kadın, vampiri iterek kendisinden uzaklaştırdı. “Benimle alay etmen hoşuma gitmiyor, biliyorsun.”

“Peki ya alay etmiyorsam?” diyerek gülümsedi vampir. Ama gülümsemesi, ciddi olmadığı anlamına gelmiyordu. Alicia'yı gerçekten de öpmek istiyordu.

“Çok tatlısın,” dedi Alicia. “Ama ben yaşlı bir kadını-
m artık. Geçen onca yıldan sonra hâlâ bana ilgi duyuyor olamazsın. Şu halime bak, acuzeye döndüm!”

“Hiç de değil!” dedi Larten. Evet, Alicia ondan epey yaşlı görünüyordu belki ama Larten, onun otuz yıl önce tanıştıkları günkü kadar güzel olduğunu düşünüyordu hâlâ.

Alicia yuvarlanarak vampirden uzaklaştı ve güneşin altında gerinerek, miskin miskin bulutları izlemeye koyuldu. Larten’in gülümsemesi kaybolmadı ama içini bir üzüntü kaplamıştı şimdi. Yaklaşık on beş yıldır Alicia ile arkadaşlıklar. Bu zaman içerisinde defalarca bir araya gelmişlerdi. Larten her seferinde Alicia’nın onu öpeceğini hayal etmiş, onu sevdiğini ve evlenmek istediğini söyleyeceğini ummuştu. Her şeyin, nişanlı ve birbirlerine delicesine aşık oldukları 1906 yılındaki gibi olmasını istiyordu.

Fakat Alicia yeniden evlenmek için fazla yaşlı olduğunu düşünüyor, bunu yapacaksa da kendi yaşlarında biriyle yapmak istiyordu. Larten’in ondan neredeyse seksen yıl önce doğmuş olması önemli değildi; vampir yirmilerinde bir delikanlı gibi görünüyor, Alicia da ona bu gözle bakıyordu. Ona göre Larten bir arkadaştan fazlası olamazdı. Larten bu durumu kabullenmişti –başka çaresi yoktu– ama daha fazlasını dilemekten de alamıyordu kendisini.

Az ileride, küçük gölün kenarında eğlenen bir oğlan ile kıızı başıyla işaret eden Alicia, “Bizimkilerin keyfi yerinde,” dedi.

Kız on sekiz yaşına basmak üzereydi; büyük ihtimalle yakında evlenecek ve kendisi de anne olacaktı. Gelgelelim Larten için o hâlâ küçük Sylva’ydı. Uzun boylu, zarif ve güzel bir kıza dönüşmüştü Sylva; ancak Larten’in gözünde, hep tombik bir bebek olarak kalacaktı.

Oğlan ise otuzlarındaydı, fakat neredeyse Sylva ile aynı yaşta görünüyordu. O da tıpkı Larten gibi bir vampirdi ve geçen her on yılda sadece bir yaş yaşlanıyordu. Orta boylu, ama bir güreşçi gibi iri yapıydı. İstese Sylva'yı hiç zorlanmadan gölün karşı tarafına fırlatabilecek güçteydi ama kızla birlikteyken son derece dikkatli ve nazikti. Larten ona insanlarla birlikteyken nasıl davranması gerektiğini öğretmişti. Sylva'nın elini tutarken fazla sıkmaması gerektiğini, aksi takdirde onun parmaklarındaki tüm kemikleri kırabileceğini biliyordu oğlan.

Paris'e geri dönmek istememişti Gavner. Tanish Eul adında, kendi canını kurtarabilmek için masum bir kadını öldürmüş olan zayıf karakterli ve bencil bir vampire bağlılık yemini edip onunla birlikte kaçmıştı ve bu yüzden utanç duyuyordu. Larten yıllar sonra onların izini bulup Tanish'e kavim tarafından verilen ölüm cezası infazını sağlayınca, Gavner'ın dünyası başına yıkılmıştı. Çocukluğundan bu yana Vur Horston olarak tanıdığı bu adamdan nefret ediyor, onu öldürmek için can atıyordu artık.

Larten ona bu fırsatı sunmuştu. Gavner'ın eline bir bıçak tutuşturan Yüce Vampir, anne ve babasını da kendisinin öldürdüğünü, genç vampirin dilediği takdirde intikam almaya hakkı olduğunu söylemiş ve kaderini onun eline bırakmıştı.

Gavner, Larten'ı öldürmeye ne kadar yaklaştığını unutamıyordu. Zihni allak bullak olmuş, Tanish Eul'un ani ölümü onu şoka uğratmıştı. Anne ve babasının da Larten tarafından öldürüldüğünü öğrendiğinde, bu çılgınlığı sona erdirmenin tek yolunun turuncu saçlı vampiri gebertmek olduğunu

düşünmüştü. Sıkıca kavradığı bıçağı Larten'ı kalbine saplamaya davranmıştı.

Ama bir şey onu durdurmuştu. Bıçağı neden saplamadığını hâlâ bilmiyordu. Belki de Larten'ın gözlerindeki o sakin kabullenme halinden etkilenmişti; ölümden korkmadığı, bunu hak ettiğini düşündüğü belliydi Yüce Vampir'in. Ya da Larten'ın hayatında ilk defa kendisine karşı samimi olduğunu görmüştü ve doğruyu söyleyen bir adamı öldüremeyeceğini anlamıştı. Ama belki de her şey çok daha basitti: Gavner'da öldürme içgüdüğü yoktu.

Sebeup her ne ise, sonunda Gavner bıçağı elinden fırlatmış, kederli ve kafası karışık halde yere yığılıp hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı.

Gavner'ın Sylva'yı suya atmayı tehdit ederek göl etrafında kovalayışını izleyen Alicia, "Keşke bizimle daha fazla kalabilseydiniz," dedi iç geçirerek. "Burada olmadığınız zamanlarda Sylva seni çok özlüyor."

"Bence Gavner'ı daha çok özlüyordur," dedi vampir, kendisini hor görür bir tavırla. Hiçbir zaman iyi bir baba figürü olamamıştı. Sylva ile hep mesafeli olmuştu; Gavner ile bu mesafe daha da fazlaydı. Bu ikilinin onu bu kadar seviyor olması Larten için tam bir muammaydı.

"Gavner'ı abisi gibi yakın görüyor," diye itirafta bulundu Alicia. "Ama seni de çok seviyor. Dayısı gibi görüyor seni."

Yanakları hafifçe kızaran vampir, "Larten dayı," diyerek kırdadı. "Ne kadar komik."

"Bu kadar eski kafalı olmak zorunda değilsin," diye hırlayan Alicia, vampirin sol yanağının üzerindeki yara izini sıktı.

Sonra gülümsedi ve kendi parmaklarından birini öpüp vampirin yarasına dokundurdu. “Bu yaranın nasıl oluştuğunu hâlâ anlatmadın,” dedi konuyu değiştirerek.

“Bir gece anlatacağım,” diye söz verdi Larten. “Yeterince yaşlandığında.”

Birlikte kakhaha attılar. Gavner bu kakhahaları duyunca –bir insana kıyasla çok daha keskin duyulara sahipti– gerçek anne ve babası gibi gördüğü çifte doğru bakıp gülümsedi. (Tanish Eul’u babası gibi görüp ona hizmet ettiği zamanları aklına getirmemeye çalışıyordu. Ona hep sevecen davranmış olan Tanish’e karşı her zaman bir zaafı olacaktı oğlanın; ama şişman vampirin gerçek yüzünü göremediği için de kendisinden utanıyordu.)

Larten ve Vancha, Gavner’ın zamanla toparlanmasına yardımcı olmuşlardı. Ona ayrıntılarıyla kavmi anlatmışlar, Tanish’in üzücü geçmişinden ve bu hale nasıl geldiğinden bahsetmişlerdi. Sonra da oğlanı bir gece yarattığı olarak yaşamaya hazırlamışlardı. Petrograd’dan ayrıldıklarında, Larten oğlana Vancha ile seyahat etmesini tavsiye etmiş, Prens’in ona kendisine kıyasla çok daha fazla şey öğretebileceğini söylemişti. Fakat Gavner eğitimini Larten’dan almayı tercih ettiğini belirtmişti. Bu yaralı yanaklı, uzun boylu, mesafeli adamla yakınlaşmak istemişti hep. Bunu bir baba kazanma fırsatı olarak görüyordu. Aralarında yalanlar yoktu artık. Larten Crepsley’yi iyice tanımak, onun saygı ve sevgisini kazanmak istiyordu.

Larten zamanla Gavner’a saygı duydu ve hatta onu kendi tuhaf tarzıyla sevdi de. Ama sevgisini hiçbir zaman açıkça

göstermedi. Zaten çoğu kişinin yanında utangaçlaşıyor ve gerçek duygularını gösteremiyordu. Fakat konu Gavner olduğunda durum utangaçlıktan da öte bir hal alıyordu. Başından geçen o korkunç olayı Gavner'a baştan sona aktarmış; yakalandığı ateşli hastalığı, genç asistanının nasıl öldürüldüğünü, kendisinin de aklını yitirip bir gemi dolusu insanı nasıl katlettiğini anlatmıştı.

Gavner onu affetmişti –Tanish Eul'u kaybettiğinde kendisi de bir cinayet işlemeye çok yaklaşmış olduğundan, Yüce Vampir'in halinden anlayabilmişti– ama Larten hâlâ kendisini suçluyor, Gavner'a her baktığında o karanlık günü, ruhundaki o kara lekeyi hatırlıyordu. Son on beş yılın büyük bir kısmını genç vampirle birlikte, ona kavmin kurallarını ve yaşam tarzını öğreterek geçirmiş olmasına rağmen, asistanına karşı her zaman mesafeli durmuş, onun kendisini sadece bir eğitmen olarak görmesinde ısrarcı olmuştu.

Yıllar önce bir gün, Gavner dalgınlıkla Larten'a baba diye hitap etmiş, bunun üzerine Larten ona, “Ben senin için hiçbir zaman bir baba olmayacağım,” demişti. “Böyle bir sevgiyi hak etmiyorum ve bir daha böyle konuştuğunu duyarsam seni bırakıp giderim. Eğer hak ettiğime inanıyorsan arkadaşlığını kabul ederim, ama daha fazlasını değil. Benden önce öldüğün takdirde senin için gözyaşı dökmeyeceğim; eğer ben önce ölürsem ve sen benim için gözyaşı dökersen de aptallığına doyma.”

Gavner, Larten'ın gözünde bir asistandan fazlası olduğunu biliyordu; tıpkı onun Larten'ı bir eğitmenen daha öte gördüğü gibi. Fakat yine de Yüce Vampir'in kurallarını kabul etti ve

bir daha gerçek duygularından hiç bahsetmedi. Belli ki Larten onun yanındayken ancak bu şekilde rahat edecekti ve Gavner kendisini kerhen yetiştirmiş bu adamı memnun etmek için elinden geleni yapmaya hazırdı.

Gavner uzaktan Alicia ve Larten'a bakıp, geçmiş ve bu aksi vampir ile olan tuhaf ilişkisini düşünerek hüznle gülümserken, Sylva çaktırmadan yaklaşıp genç vampiri var gücüyle itti. Gavner bir çığlık atıp, bir süre kollarıyla havayı dövdükten sonra suya düştü. Ayağa kalktığı anda ağzından sular saçıyor ve kükrüyordu. Sylva'yı bulup suya çekmek için etrafına bakındı ama kız çoktan kaçmıştı; bir vampirin ne kadar çabuk hareket edebileceğini çok iyi biliyordu.

“Saklayın beni!” diye cıyaklayıp, annesi ve Larten'ın ardına sığınmaya çabaladı.

“Eğer kızım olsaydın seni bir güzel pataklardım,” diye hırladı Larten, Gavner sendeleyerek gölden çıkarken. “Güneş ışığının onun için zararlı olduğunu biliyorsun. Saçları alev almadan önce gidip gölden şapkasını çıkarmam gerekecek şimdi.”

Kızgın görünen vampire bakan Sylva'nın yüzündeki gülümseme kayboldu; fakat bu sırada Larten'ın ona göz kırptığını fark edince, her şeyin yolunda olduğunu anladı. Larten titremekte olan Gavner'ın yanına koşup onunla ilgileniyor muş gibi yaptıktan sonra oğlanı yeniden suya itiverince de genç kız kahkahaya boğuldu.

“Erkekler hiç büyümüyorlar,” diye söylendi Alicia. O da gülümsüyordu. Vampirler döndüğünde, üzerinde oturduğu örtüyü Gavner'a uzatan kadın, oğlanın saçlarını kurulamasına

yardımcı oldu. Genç vampirin Larten ve Sylva'ya bir küfür savurduğunu duyunca, "Centilmenler böyle kaba kelimeler kullanmazlar," diyerek onu uyardı. Birlikte eşyaları topladıktan sonra hep birlikte eve yollandılar.

Gavner ve Sylva kol kola birkaç adım önden yürüyorlardı. Sylva arkadaşlarından, modadan ve filmlerden bahsediyor; Gavner de bu tür şeylere karşı ilgiliymiş gibi davranıyordu. Genç vampir, kendisini göle itmiş olan kızı çoktan affetmişti, kin tutabilen biri değildi. Larten ve Alicia da ağır adımlarla onları takip ediyorlardı.

"Bu sefer ne kadar kalabiliyorsun?" diye sordu Alicia, cevabı biliyor olmasına rağmen. Larten ve Gavner bir hafta önce gelmişlerdi ve bu konu hiç açılmamış da olsa, Alicia vampirlerin bu sefer uzun kalamayacağını anlamıştı. Larten fazla kalmayacağını bildiği zamanlarda kısa süreye çok şey sıkıştırabilmek için plan üstüne plan yapardı. Alicia vampirin bu seferki planlarını duyunca, ikilinin haftalar veya aylar değil, sadece birkaç gün sonra şehirden ayrılacağını farkına varmıştı. Larten'ın bu öğleden sonraki hal ve tavrı ise artık gitme zamanlarının geldiğini gösterince, Alicia nihayet o her zaman aynı şekilde sorduğu soruyu yinelemişti. Aralarında bir rutin hâlini almıştı bu.

"Bu gece ayrılıyoruz," dedi Larten. "Katılmamız gereken bir toplantı var. Vampirler için fazla uzun bir mesafede değil aslında, ama oraya varmamız için bütün geceyi yolda geçirmemiz gerekecek."

Yine cevabı bildiği halde, "Hemen dönecek misin peki?" diye sordu Alicia.

Larten iç geçirdi. “Sanmıyorum. Kötü niyetli ama azimli bir grup insanla ilgilenmek zorunda kaldık ve galiba görüşmeler epey sürecek.”

“Hayatlarınız ne kadar da gizemli,” dedi Alicia imrenerek. “Eminim ki bir sihirbaz ya da cadıyla görüşmeye gidiyorsunuzdur.”

“Maalesef sandığın gibi doğaüstü bir durum yok,” diyerek gülümsedi Larten. “Keşke öyle olsaydı. Korkarım ki bu adamlar, bir sihirbaz ya da büyücüye kıyasla, dünya için daha büyük tehlike arz ediyorlar.”

“Nasıl yani?” diye sordu Alicia kaşlarını çatarak. Bu sırada Sylva ile birlikte yaşadığı küçük eve de varmışlardı.

Binaya girmeden önce durup, batmak üzere olan güneşe son bir defa bakarak, “Normalde insanların politikacıları ve askerleri ile pek ilgilenmeyiz,” dedi Larten, “Ama bazen ortaya bir grup çıkıyor ve bizi kendi saflarına çekip gücüne güç katmaya çalışıyor; biz de onlara hadlerini bildirmek zorunda kalıyoruz. Bu da öyle bir zaman ve olabilecekler beni endişelendirmiyor değil. Söylesene Alicia, *Naziler* hakkında ne biliyorsun?”

LARTEN CREPSLEY EFSANESİ: 4. KİTAP

DARREN SHAN

EFSA NE SONA ERİYOR!

“Seni... hep... sevdim...”

“Ben de seni,” diye fısıldayan Larten, sonra parmaklarını onun boğazına batırdı ve soluk borusunu parçalayana dek durmadı.

Larten vampir kavminde kendisine tam da yeni bir yer edinmek üzereyken, hain vampanezler yüzünden korkunç bir trajedi ile sarsılıyor. Fakat yeryüzünde vampanezlerden çok daha sinsi, çok daha kötü şeyler var. Tecrübe ettiği ihanetlerin en büyüğü ve en ağırı ile karşı karşıya olan Larten’ı, yine uzun bir yas dönemi mi bekliyor?

Larten Crepsley efsanesi dehşet verici sonuna adım adım yaklaşırken, şok olmaya hazır mısınız?

ISBN 978-9944-69-986-0

9 789944 699860

www.tudem.com